USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Č.**, ve věci žádosti žalobce o ustanovení zástupce před krajským soudem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 2. 2017, čj. 54 Na 3/2017-9,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 16. 1. 2017 u krajského soudu stručnou žádost o ustanovení zástupce pro podání žaloby na ochranu A) před nepřiměřenými a iracionálními pokyny Úřadu v Českých Budějovicích a B) přiznaného nároku na pravidelnou státní nepojistnou dávku. K tomu přiložil prohlášení o majetkových poměrech a další dokumenty, osvědčující výši jeho příjmů. Vzhledem k tomu, že nevymezil, co přesně má být předmětem řízení a z čeho usuzuje, že jeho veřejná subjektivní práva byla porušena, a dále nepředložil veškeré údaje nezbytné pro posouzení, zda splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, krajský soud žalobce vyzval usnesením ze dne 17. 1. 2017, aby tyto vady odstranil. K tomu mu stanovil přiměřenou lhůtu 10 dnů a s odkazem na judikaturu NSS (věc sp. zn. 2 As 2/2006) jej poučil, že bez této specifikace nemůže posoudit, zda je k ochraně žalobcových práv nezbytně třeba zástupce. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 19. 1. 2017. Žalobce na výzvu soudu nijak nereagoval. Krajský soud proto jeho žádost o ustanovení zástupce zamítl usnesením označeným v záhlaví.

[2] Proti tomuto usnesení žalobce nyní brojí kasační stížností. V kasační stížnosti uplatnil celou řadu tvrzení, kterými napadá usnesení a činnost krajského soudu. Tvrdí, že soudci a úředníci krajského soudu se mu mstí za podané žaloby, předseda soudu je kárně odsouzen, justiční stráž mu léta brání ve vstupu do budovy soudu a nezákonně jej nutí k odložení všech kovových předmětů, jeho dřívější žaloby soudci dokonce zadržují a „strkají do šuplíku“, krajský soud neustále s jeho žalobami manipuluje a běžně o jedné žalobě vede dvě řízení. Mgr. T. soustavně lže, pokud tvrdí, že žalobce nevymezil dostatečně předmět řízení. Jestliže se snad tato soudkyně domnívá, že žadatel o zástupce podá bezvadnou žalobu, pak právo podat žádost o zástupce před zahájením řízení postrádá smysl. Žalobce považuje jednání soudu za šikanu, a to i ve vztahu k výzvě k doložení majetkových poměrů, k níž se také vyjadřuje podrobněji. Dále tvrdí, že řízení o jeho

žalobě je navíc v této věci osvobozeno od soudních poplatků ze zákona, ale krajský soud uvažuje opačně.

[3] NSS dovodil, že stěžovatel zneužil právo podat kasační stížnost.

[4] Obsah vyžádaného spisu krajského soudu svědčí o tom, že stěžovatel od počátku řízení nesměřuje k vydání meritorního rozhodnutí, kterým by měla být poskytnuta ochrana jeho veřejnému subjektivnímu právu. Stěžovatel se na soudy dlouhodobě obrací množstvím podání, včetně žádostí o osvobození od soudních poplatků, která mají formální i obsahové vady, přestože byl v minulosti ze strany soudů nesčetněkrát poučen o náležitostech podání a podmínkách jejich věcného projednání (např. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2014, čj. 7 Aps 10/2012-20). I přesto je činí nesprávně a následně odmítá adekvátně reagovat na výzvy soudu směřující k odstranění vad předložených podání. Aktivita stěžovatele v soudním řízení spočívá ve zpochybňování úkonů a rozhodnutí soudu, jež byla o jeho podáních vydána, aniž naprostá většina z nich mohla obsahově přinést pro stěžovatele cokoliv věcně významného.

[5] Soudy, včetně NSS, které jsou ústavně povolány k ochraně práv, nemohou opakovaně akceptovat procesní aktivity stěžovatele jen proto, aby formálním naplněním litery zákona vydávaly zbytečná rozhodnutí. NSS si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje toto právo, však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Úkony stěžovatele vůči soudu naplňují znaky *zneužití práva*, které NSS vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS.

[6] NSS pro dokreslení dodává, že v jeho evidenci je vedeno ke dnešnímu dni cca 1400 spisů, v nichž žalobce vystupuje jako stěžovatel, resp. navrhovatel. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by se jeho návrhy neměl zdejší soud zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. takto usnesení NSS ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 As 77/2014-9, v jiné stěžovatelově věci). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí *Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku*, č. 980/12 and 18385/12, 13. 11. 2012).

[7] V tomto řízení projednávaná kasační stížnost neumožňuje z výše uvedených důvodů věcný přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu, neboť je projevem zneužití institutu kasační stížnosti; jde tudíž o návrh nepřípustný. Stěžovatel je veden snahou vést „spor pro spor“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv. NSS zdůrazňuje výjimečnost nynějšího postupu, který je však opodstatněn výjimečnými okolnostmi, za kterých stěžovatel již po léta přistupuje k soudnímu řízení správnímu.

[8] Kasační stížnost byla proto dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnuta.

[9] Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu